

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **V. M.**, nar. xxxxx, xxxxxxxx státní příslušnosti
bytem P.
zastoupený Mgr. M. K., obecným zmocněncem
s adresou pro doručování: P.

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců – Ministerstvo vnitra**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016 č. j. MV-163662-13/SO-2014

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2016 č. j. MV-163662-13/SO-2014 se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku do rukou zástupce žalobce.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalované (dále též „žalovaná Komise“) ze dne 25. 10. 2016 č. j. MV-163662-13/SO-2014 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaná zamítla žalobcovu odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „*správní orgán prvního stupně*“ ze dne 5. 11. 2014 č. j. OAM-144-24/DP-2012 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím rozhodl správní orgán prvního stupně o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje.

povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky tak, že žádost zamítl s tím, že doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje, neboť žalobce přestal splňovat podmínku trestní zachovalosti; prvostupňové i napadené rozhodnutí odkazují na ustanovení § 44a, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b), § 56 odst. 2 písm. a), § 174 odst. 1 písm. a) a § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

[2] Žalobce v rámci *prvního žalobního bodu* uvádí, že podle žalovaného jsou naplněny důvody pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Konkrétně se zmiňuje o zápise v rejstříku trestů na základě rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 14. 6. 2013 č. j. 3 T 49/2013-344. Vzhledem k malé míře zavinění však dostal trest obecně prospěšných prací a peněžitý trest ve výši 50 000,- Kč. Trest obecně prospěšných prací vykonal již v roce 2013 a 2014 a peněžitý trest vykonal v roce 2015. Protože žalobce vedl po výkonu trestu řádný život, byl jeho trest zahrazen. Po zahrazení nesmí být podle žalobce jeho trest evidován v rejstříku trestů. Zápis v rejstříku trestu byl tedy evidován pouze formálně a měl být předešlou činností soudu vymazán, neboť již dne 26. 2. 2016 uplynul jeden rok od vykonání trestu a příslušný soud neučinil nic v rámci jeho výkonu po zahrazení trestu. Ještě dne 3. 10. 2016 záznam z rejstříku trestů evidoval trest žalobce.

[3] V rámci *druhého žalobního bodu* žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně ani žalovaná Komise dostatečně nehodnotily důsledky prvostupňového a napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, které jsou značné. Na území České republiky má totiž rodinu, narodili se mu zde dva synové, kteří rovněž zde navštěvují základní školu. Jsou závislí na výživě a výchově žalobce a jsou zde společensky a kulturně zavázáni. Mají zde přátele, plní povinnou školní docházku, navštěvují školní kroužky a další zájmovou činnost. Tyto skutečnosti žalovaná hodnotila pouze formalisticky a nepořídila si prakticky žádné důkazy o nuancích dopadů do soukromého a rodinného života.

[4] Žalovaná Komise se k podané žalobě vyjádřila tak, že s ní nesouhlasí, a navrhla její zamítnutí. Ztotožňuje se totiž s právním názorem správního orgánu prvního stupně, který zamítl žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účasti v právnické osobě, neboť žalobce přestal splňovat podmínku trestní zachovalosti. Připomněla, že námitky uváděné v podané žalobě jsou shodné s námitkami uvedenými v odvolání, a proto odkazuje na své odůvodnění v napadeném rozhodnutí.

[5] Z předloženého správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

[6] Napadené rozhodnutí odůvodnila žalovaná Komise tak, že v průběhu řízení bylo správním orgánem prvního stupně zjištěno z výpisu z evidence rejstříku trestů, že žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu v Pardubicích ve věci sp. zn. 3 T 49/2013 dne 14. 6. 2013 odsouzen za úmyslný trestný čin pojišťného podvodu podle ust. § 210 odst. 1 písm. c) a odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„*trestní zákoník*“), k úhrnnému trestu obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin; přečin pojištění podvodu spáchal zároveň i ve spolupachatelství se svou manželkou.

[7] Podle žalované Komise pak ani odpykání trestu, ani to, že se účastník řízení (tedy žalobce) osvědčil, není skutečností rozhodnou pro posouzení celé věci. Tou podle žalované Komise zůstává zápis v rejstříku trestů, který jediný je ve smyslu § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců způsobilý prokázat splnění či nesplnění zákonné podmínky pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Jak žalovaná Komise dodává, za účelem zjištění materiální pravdy, a zejména osvědčení aktuálního stavu věci, si Komise dne 3. 10. 2016 vyžádala výpis z evidence rejstříku trestů, ze kterého je patrné, že účastník řízení stále uvedenou podmínku nesplňuje.

[8] K přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení žalovaná Komise v napadeném rozhodnutí uvedla, že vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení (žalobce) na území České republiky pobývá od roku 2004, lze předpokládat, že je obeznámen s platnými zákony České republiky a s podmínkami pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, stejně tak s podmínkami pro jeho neudělení. Účastník řízení ovšem svým jednáním, resp. vědomým nerespektováním platných právních předpisů České republiky zasáhl do práv ostatních tímto jednáním dotčených osob. Účastník řízení se zcela úmyslně spolu se svou manželkou dopustil organizované a promyšlené trestné činnosti, když se chtěl obohatit na základě pojištění podvodu. Vzhledem k tomuto stanovisku a rovněž vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení má možnost v budoucnu opět legálně přicestovat a pobývat na území České republiky na základě různých jím zvolených pobytových oprávnění, neshledala žalovaná Komise dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení jako nepřiměřený.

[9] Z listin tvořících správní spisy žalované Komise a správního orgánu prvního stupně vyplývají zejména následující rozhodné skutečnosti:

- podle výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 3. 10. 2016 (poznámka: napadené rozhodnutí je ze dne 25. 10. 2016) existoval v rejstříku trestů fyzických osob záznam o rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 9. 2014 ve věci sp. zn. 27 T 176/2013 o úmyslném trestném činu podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku (ohrožení pod vlivem návykové látky) a peněžitým trestu se zákazem činnosti – řízení motorových vozidel, s osvědčením se 29. 12. 2015;
- podle výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 7. 11. 2016 (poznámka: napadené rozhodnutí je ze dne 25. 10. 2016) nebyly v rejstříku trestů fyzických osob žádné informace o odsouzení žalobce;
- podle výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 10. 5. 2013 (poznámka: jde o den předcházející nejen dni 5. 11. 2014, kdy bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, ale i dnům 14. 6. 2013 a 5. 9. 2014, kdy okresními soudy v Pardubicích a Ústí nad Labem byl žalobce odsouzen za úmyslné trestné činy) nebyly v rejstříku trestů fyzických osob žádné informace o odsouzení žalobce;
- podle výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 3. 7. 2014, který předchází dni vydání prvostupňového rozhodnutí 5. 11. 2014, vydal dne 14. 6. 2013 Okresní soud v Pardubicích rozsudek č. j. 3 T 49/2013-344 v trestní věci žalobce odsouzeného

k úhrnnému trestu obecně prospěšných prací – součástí správního spisu je kopie rozsudku, podle něhož k odsouzení došlo za spáchání přečinu pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. c), odst. 4 trestního zákoníku;

- usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 4. 10. 2016 ve věci sp. zn. 22 Nt 94/2016 došlo k zahlázení odsouzení Okresním soudem v Ústí nad Labem dne 5. 9. 2014 pod sp. zn. 27 T 176/2013;
- usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 12. 2015 č. j. 27 T 176/2013-112 bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti u žalobce odsouzeného pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky s tím, že se osvědčil.

[10] Při jednání před Městským soudem v Praze (dále jen „*městský soud*“) účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Vzhledem k tomu, že veškeré relevantní důkazní prostředky jsou obsaženy v předloženém správním spise, městský soud nepovažoval za nutné zopakování, popř. doplnění dokazování (§ 77 odst. 2 s. ř. s.), když účastníci řízení sdělili, že takový postup nežadají.

[11] Městský soud přezkoumal napadené i prvostupňové rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)). Při přezkumu vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), s vědomím toho, že rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně a řízení před nimi tvoří podle ustálené soudní judikatury z hlediska soudního přezkumu jeden celek [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) č. j. 4 Ads 123/2009-99 nebo č. j. 6 Ads 134/2012-47].

[12] Městský soud shledal žalobu důvodnou, a to pro pochybnost, zda ve správním řízení byla dostatečně posouzena ke dni napadeného rozhodnutí podmínka trestní zachovalosti žalobce podle evidence Rejstříku trestů.

[13] Při aplikaci relevantní právní úpravy městský soud přihlédl k přechodnému ustanovení čl. IV bodu 1. zákona č. 314/2015 Sb., podle něhož řízení podle zákona o pobytu cizinců zahájené přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 314/2015 Sb. (který je mj. novelou i zákona o pobytu cizinců) a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 314/2015 Sb. Zároveň přihlédl i k ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které řeší obdobnou aplikovatelnost vyjmenovaných ustanovení vztahujících se na dlouhodobé vízum i pro postup při povolení k dlouhodobému pobytu.

[14] Podle ust. § 44a odst. 3 věty první a druhé zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v rozhodné době, žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní Ministerstvo vnitra. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 cit. zákona vztahuje obdobně.

[15] Podle ust. § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v rozhodné době, dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud

Ministerstvo vnitra shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37 cit. zákona).

[16] Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v rozhodné době, Ministerstvo vnitra dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

[17] Podle ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v rozhodné době, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 tohoto zákona, Ministerstvo vnitra cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174 zákona o pobytu cizinců).

[18] Podle ust. § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v rozhodné době, se za trestně zachovalého pro účely tohoto zákona (tedy zákona o pobytu cizinců) považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.

[19] Dříve než soud přistoupí k právnímu hodnocení věci, musí nejprve předeštit, že zákon o pobytu cizinců umožňuje cizinci dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem zaměstnání, podnikání, studia, případně za jiným účelem, jenž by odůvodňoval jeho pobyt po dobu delší než devadesát dnů. K jeho udělení a ponechání se vyžaduje daleko větší rozsah náležitostí než u ostatních druhů víz, a proto je zcela pochopitelné, že důvody pro jeho zrušení byly stanoveny na základě požadavků aplikační praxe v návaznosti na účel tohoto víza, neboť jeho dominantou je právě možnost předčasného ukončení pobytu cizince na daném území.

[20] Jednou ze zmíněných podmínek je též trestní zachovalost cizince. Byl-li žalobce v době rozhodování o žádosti o udělení či prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, nepochybně na něj dopadá ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 174 zákona o pobytu cizinců, bez ohledu na závažnost trestného činu. Tento závěr má smysluplné vysvětlení. Snahou zákonodárce bylo zamezit vzniku situace, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří páchají úmyslné trestné činy, za něž byli odsouzeni, a tudíž by mohli představovat potenciální hrozbu pro veřejný pořádek a bezpečnost ve společnosti. Zákon o pobytu cizinců tak vymezil ochranu společnosti před cizinci páchajícími úmyslnou trestnou činností. Nesplnění nebo pozdější porušení podmínky trestní zachovalosti pak vede k ukončení, popř. neprodloužení pobytového oprávnění (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2008 č. j. 7 As 21/2008-101 a ze dne 24. 9. 2015 č. j. 6 Azs 163/2015-47, podle nichž veřejný zájem nad tím, aby na území České republiky nepobývali cizinci, kteří spáchali trestný čin, za něž byli odsouzeni, má zpravidla přednost před právem takového cizince žít spolu se svou rodinou, a podle nichž se doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neprodlužuje, spáchá-li cizinec úmyslný trestný čin).

[21] V projednávané věci žalobce podal dne 2. 1. 2012 ke správnímu orgánu prvního stupně žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, přičemž před rozhodnutím o podané žádosti správním orgánem prvního stupně

(5. 11. 2014) byl shledán vinným ze spáchání dvou trestných činů, a to pojistného podvodu podle ust. § 210 odst. 1 písm. c), odst. 4 trestního zákoníku ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku (14. 6. 2013 a 5. 9. 2014).

[22] Městský soud nepřehlédl, že součástí správního spisu je i sdělení Městské části Praha 14 ze dne 20. 2. 2014 o vykonání trestu obecně prospěšných prací adresované Okresnímu soudu v Pardubicích k sp. zn. 3 T 49/2013, jakož i usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 12. 2015 č. j. 27 T 176/2013-112 bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti u žalobce odsouzeného pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky s konstatováním, že se osvědčil, či usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 4. 10. 2016 ve věci sp. zn. 22 Nt 94/2016 o zahlázení odsouzení Okresním soudem v Ústí nad Labem dne 5. 9. 2014 pod sp. zn. 27 T 176/2013.

[23] Nelze však ani přehlížet, ani pominout předpoklad zákonodárce jednoznačně vyřčený slovy, že za trestně zachovalého pro účely pobytu cizinců „se považuje“ cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.

[24] Jak zřetelně vyplývá ze zjištění a závěrů učiněných správním orgánem prvního stupně i žalovanou Komisí, tento pro žalobce nepříznivý předpoklad byl ve správním řízení ověřen, a to naposledy žalovanou Komisí jako správním orgánem druhého stupně dne 3. 10. 2016, před vydáním konečného napadeného rozhodnutí dne 25. 10. 2016. Jak přitom konstatuje již rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2013 č. j. 1 As 54/2013-50, podmínku trestní zachovalosti ve smyslu ust. § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je třeba zkoumat ke dni rozhodování správního orgánu. S ohledem na skutkové i právní posouzení věci k datu napadeného správního rozhodnutí, je pozdější údaj, byť již o neexistenci záznamu, z výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 7. 11. 2016 pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí právně irelevantní. Nezodpovězenou otázkou však zůstává, jaká byla evidence v rejstříku trestů aktuální ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

[25] Městský soud si je vědom právního závěru učiněného v posledním stupni správního řízení žalovanou Komisí, že po osvědčení aktuálního stavu žalobce podmínku trestní zachovalosti ke dni napadeného rozhodnutí neprokázal a že tuto podmínku nesplňoval (týká se *prvního žalobního bodu*). Potřeba ověření záznamu v rejstříku trestů aktuální ke dni rozhodování v posledním stupni je tak zřejmá.

[26] Co se týče námitky *druhého žalobního bodu*, žalovaná Komise se v napadeném rozhodnutí vyjádřila, že je v zájmu bezpečnosti, aby na území České republiky nebyl umožněn za zákonných vymezených podmínek pobyt cizincům páchajícím trestnou činností, jakož i s tím, že takový veřejný zájem má přednost před soukromým zájmem cizince. Tuto tezi městský soud nezpochybňuje, její posouzení je však závislé na zodpovězení prvního žalobního bodu.

[27] Co však považuje městský soud v proběhlém správním řízení za nedorozumění a rozporné, je otázka stavu trestní zachovalosti žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí, a to podle aktuálního výpisu z evidence rejstříku trestů, resp. aktuálního znění této evidence.

[28] Nelze přehlédnout, že obdobnou situaci se zabýval již NSS v rozsudku ze dne 7. 8. 2013 č.j. 1 As 54/2013-50, kde uvedl, že *s ohledem na informace obsažené ve správním spise byla proto stěžovatelka (žalovaná Komise) povinná, v souladu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu) a zásadou spolupráce v zájmu dobré správy (§ 8 odst. 2 správního řádu) ověřit, zda skutečně nedošlo k vykonání trestu. Byl-li trest zákazu činnosti vykonán, hledí se na žalobce, jako by nebyl potrestán (§ 74 odst. 2 trestního zákoníku). Rejstřík trestu tuto skutečnost jen deklaruje, změna tam učiněná nemá konstitutivní povahu. Stěžovatelka má zajisté pravdu, že zákon její rozhodování váže na údaje uvedené v Rejstříku trestů. Pokud snad Rejstřík trestů ještě tuto změnu nezohlednil, byl správní orgán povinen řízení přerušit do doby vnesení předmětného záznamu do Rejstříku trestů.* NSS dále doplňuje, že *opačný výklad by absurdně znamenal, že na kohokoliv by nebylo možno hledět jako na osobu trestně zachovalou jen proto, že ve fungování Rejstříku trestů nastaly průtahy.*

[29] V projednávaném případě však žalovaná Komise vycházela při hodnocení trestní zachovalosti žalobce z výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 3. 10. 2016, podle něhož existoval v rejstříku trestů fyzických osob záznam o odsouzení žalobce v trestní věci, avšak v trestní věci vedené Okresním soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 27 T 176/2013 a týkající se spáchaného trestného činu podle ust. § 274 odst. 1 trestního zákoníku (ohrožení pod vlivem návykové látky). s osvědčením se dne 29. 12. 2015. Tento výpis ze dne 3. 10. 2016, z něhož žalovaná Komise v napadeném rozhodnutí vychází, se však ani slovem nezmiňuje o jiném trestním odsouzení žalobce, a to Okresním soudem v Pardubicích dne 14. 6. 2013 za trestný čin pojistného podvodu [§ 21 odst. 1 písm. c) a odst. 4 trestního zákoníku], přestože právě na toto odsouzení za pojistný podvod se žalovaná Komise odvolává v napadeném rozhodnutí.

[30] Na základě shora uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že žaloba je důvodná v prvním žalobním bodě, neboť trestní zachovalost, resp. nezachovalost žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyla přesvědčivě prokázána a objasněna. Za procesní pochybení považuje městský soud i zásadní rozpor mezi obsahem výpisu z evidence rejstříku trestů ze dne 3. 10. 2016, na který se žalovaná Komise odvolává v napadeném rozhodnutí, a to co se týče evidovaného trestního odsouzení, které je podle výpisu z evidence rejstříku trestů odlišné od trestního odsouzení, jímž žalovaná Komise zdůvodňuje své hodnocení trestní zachovalosti žalobce v napadeném rozhodnutí.

[31] Z výše uvedených důvodů tak městský soud ruší napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení, které spočívají v důvodech uvedených v ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (rozpor rozhodného skutkového stavu se spisy), a věc vrací žalované Komise k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

[32] Městský soud shledal důvodným první žalobní bod, ale nezabýval se již důvodností námitky druhého žalobního bodu, tedy otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí k osobním k poměrům žalobce, protože zodpovězení této námitky úzce navazuje až na zodpovězení a vyřešení problematiky prvního žalobního bodu.

[33] Vzhledem ke skutečnosti, že podle výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 3. 10. 2016 se žalobce dnem 29. 12. 2015 osvědčil z trestu zákazu činnosti [viz § 350

odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů], za užití ust. § 332 odst. 1 a 2 trestního řádu, § 330 odst. 1 a 4 trestního řádu a § 83 odst. 4 trestního zákoníku, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen, měla žalovaná postupovat, jako by žalobce nebyl odsouzen.

[34] O nákladech řízení rozhodl městský soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl takto úspěch žalobce, jehož důvodné procesní náklady představuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000,- Kč, nikoli již poplatek uhrazený ve výši 1 000,- Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jemuž soud nevyhověl.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. června 2020

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu